

Стаття Поля Рікера присвячена тому, “наскільки етична й духовна поведінка індивідів,... а також осередків думки, церков та інших релігійних утворень може позначитися” на політичних уявленнях новітніх європейців про

ідентичність і відмінність в аспектах мови, історичної пам’яті та прощення. Всеволод

Речицький розглядає проект європейської конституції як модель політичної цивілізації. Дмитрій Трелін аналізує геополітичне становище й перспективи Росії після Помаранчевої революції. Андрій Реутов і Дмитро Вортман рецензують книжку З. Васіної “Український літопис вбрання”. Олена Русина оглядає сучасні псевдонаукові праці з “козацької педагогіки”, рекомендації та інші форми розкручування козацького бренду. Володимир Ричка деконструє “Літопис Аскольда” як витвір ХХ ст. Олена Галета аналізує книжку оповідань німецької письменниці Юдит Герман “Літній дім, згодом”. Тимофій Гаврилів друкує есей про сучасну австрійську письменницю Ельфріде Єлінек. Публікуються нобелівська лекція Єльфріде Єлінек та заяви української інтелігенції проти ксенофобії, за європейську Україну.

Строста

Це — революція. Це спалах прапорів.
Всім почуттям колишнім чесна зрада.
Моя солодка і безтямна правда,
Це революція, це стик обох світів.

...Це — революція. Жадоба до життя.
Це — гостре лезо. Смерть. Але не вічна!
Це — дика ніжність і жага лірична,
До сповіді ідеш і каюття.

Друга збірка українською (перша — “Соло свічі” — К.: Логос, 2001) **Лілії Золотоноші “Тепер або ніколи”** (К.: Фенікс, 2004, оформл. Олени Попович, обкл. П. Шелеха) представлена читачам трьома чоловіками — Д. Павличком (передм. “Поезія жіночої сповіді”), Р. Чілачавою (“Чари гріховного кохання”), М. Наєнком (“Щастя — то нерозгублена мить...”). Це справді поезія “відчайдушної, надмірно щирої душі, аж до оголювання кривди, здатної зворушити, здивувати і налякати, це — книжка жіночої сповіді про те, як болить кохання... Йдеться про любов як про втечу від самої смерті, хоч зовні це має вигляд земної спокуси”, — пише Д. Павличко, і краще, либонь, не сказати...

Тому просто процитуймо суголосне нашому уявленню про цю “love story”: “Я падала, немов та чорна вишня, / Яку зірвав ти в спеку на ходу. / Боялася, аби чого не вийшло, / Та падала все ’дно. / І ще впаду”; “Чи знаєш ти, як прірва виграє? / І добре, що не знаєш, бо це — лячно... / Люблю я добрих, ніжних, необачних / І змотую для тих ласо своє”; “Сказав мені: отак віднині, / Коли для тебе тільки я! / Трищить під нами вже земля, / І серце — ніби на стеблині”; “І гола-голісінька правда: / Йдучи до тебе, / Розтуляю себе, / Як метелик крила”; “То не я винувата, а гени. / Впало сонце на голі коліна. / Пахла я свіжоскошеним сіном. / Ти до мене. До мене. Від мене...”; “За містом, у травневій заметілі, / Моє волосся пахло твоїм тілом. / І мої руки пахли теж тобою, / Немов на Водохреща — ворожбою”; “Я ж розхристана і безбожна, / Ніби яблуко з медом — на Спаса”; “...Я мушу знати — ти у мене є, / Як блискавиця в горобині ночі...”; “Цілунок — смерть. П’ятьма, п’ятьма, п’ятьма... / Як вікна — глухо-наглухо забиті. / Як та вода дірява, що крізь сито, / І ми — не ми. Ти сам. І я сама”.

Поетка звертається до дитячого серця, намагаючись передати істини, відшукані на своєму життєвому шляху: “Коли ти втрадиш матір — втрадиш світ / І Батьківщину, і поріг, і хліб свій... / І не цурайся роду із села, / Бо прадіди твої були в пошані. / Знай, одного не вистачить крила, — / На двох лиш крилах вплинеш з туману”; “Моя дитино, і Дніпро шумить, / Допоки світу — воскресє щоразу. / Цінуй в житті, як найцінніше, мить, / Тоді тебе обійде біль поразок”.

Збірка завершується міні-поемою “Пекло” та “Поемою без кінця”.

Отже, шукайте самі “нерозгублену мить кохання” у цій поетичній щирій сповіді, до того ж виданої у нас небаченим тиражем у 5000 прим. (а не 100–50, на який приречена досі сучасна українська поезія...).

В.Л.